

Begäran om förhandsavgörande framställd av Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission (Österrike) den 1 april 2009 — Mag. lic. Robert Koller mot Rechtsanwaltsprüfungskommission beim Oberlandesgericht Graz

(Mål C-118/09)

(2009/C 141/48)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission (Österrike)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Mag. lic. Robert Koller

Motpart: Rechtsanwaltsprüfungskommission beim Oberlandesgericht Graz

Tolkningsfrågor

1) Ska direktiv 89/48/EEG ⁽¹⁾ tillämpas på en österrikisk medborgare om

- a) denne har avlagt en österrikisk juristexamen och har erhållit den akademiska titeln "Magister der Rechtswissenschaften",
- b) vederbörande genom intyg om tillgodoräknande av ministeriet för utbildning och vetenskap i Konungariket Spanien är berättigad att använda den spanska yrkestiteln "Licenciado en Derecho", som motsvarar en österrikisk examen, efter avläggande av kompletterande prov vid ett spanskt universitet, som emellertid omfattade mindre än tre års studier och
- c) denne efter anmälan till advokatförbundet i Madrid har rätt att använda yrkesbeteckningen "abogado" och vederbörande faktiskt har utövat advokatycket i Spanien i tre veckor innan ansökan gjordes och högst fem månader i förhållande till den tidpunkt när beslutet fattades i första instans?

2) För det fall att den första frågan besvaras jakande:

Är det förenligt med direktiv 89/48/EEG att tolka 24 § EuRAG så, att en österrikisk juristexamen, samt rätten att använda den spanska yrkestiteln "Licenciado en Derecho" som uppnåtts efter kompletterande prov vid ett spanskt universitet vilket har omfattat mindre än tre års studier är otillräcklig för att få avlägga lämplighetsprov i Österrike enligt 24 § första stycket EuRAG utan fastställande av den yrkeserfarenhet som krävs enligt nationell rätt (2 § andra stycket RAO), när sökanden är berättigad att använda yrkesbeteckningen "abogado" i Spanien utan ett motsvarande krav på yrkeserfarenhet och faktiskt har utövat advokatycket i Spanien i tre veckor innan ansökan gjordes och högst fem

månader i förhållande till den tidpunkt när beslutet fattades i första instans?

⁽¹⁾ EGT L 19, s. 16; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 192

Begäran om förhandsavgörande framställd av Conseil d'État (Frankrike) den 1 april 2009 — Société fiduciaire nationale d'expertise comptable mot Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Mål C-119/09)

(2009/C 141/49)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Conseil d'État

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Société fiduciaire nationale d'expertise comptable

Svarande: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Tolkningsfråga

Är Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden ⁽¹⁾ avsett att, för de reglerade yrken som avses i direktivet, utgöra hinder för alla allmänna förbud, oavsett vilken affärsmetod som tillämpas, eller förbehålls medlemsstaterna genom direktivet en möjlighet att behålla allmänna förbud för vissa affärsmetoder, såsom hemförsäljning?

⁽¹⁾ EUT L 376, s. 36.

Talan väckt den 1 april 2009 — Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Belgien

(Mål C-120/09)

(2009/C 141/50)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: M. van Beek och J.-B. Laignelot)

Svarande: Konungariket Belgien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall⁽¹⁾ genom att inte med rätten i Vallonien ha införlivat artikel 2 f, j och k i detta direktiv samt punkt 4 C i bilaga III till direktivet,
- förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Europeiska kommissionen har anfört två grunder till stöd för dess talan.

För det första har den kritiserat svaranden för att inte med rätten i regionen Vallonien ha införlivat begreppen underjord-sförvar, deponigas och eluat som definieras i artikel 2 f, j och k i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall. Kommissionen har framhållit vikten av dessa begrepp, vilka utgör nyckelbegrepp för tillämpningen av direktivet och även förekommer i andra bestämmelser som antagits på grundval av och med tillämpning av detta direktiv.

För det andra har sökanden gjort gällande att rätten i Vallonien inte innehåller någon bestämmelse om riktvärdes-/gränsvärdes-nivåer över vilka en deponi kan anses ha betydande negativa verkningar för grundvattenkvaliteten. Bestämmelsen i punkt 4 C i bilaga III till direktivet, i vilken det föreskrivs att sådana bestämmelser ska utarbetas, är av avgörande betydelse för att säkerställa en verkningsfull kontroll grundvattenkvaliteten och följaktligen för att säkerställa skyddet för miljön, vilket utgör direktivets främsta mål.

⁽¹⁾ EGT L 182, s. 1.

Talan väckt den 1 april 2009 — Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-121/09)

(2009/C 141/51)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: W. Wils och C. Cattabriga)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 7 i direktiv 90/314/EEG⁽¹⁾,
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

1. Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 7 i direktiv 90/314, genom att fastställa en frist på tre månader från resans slut för att inge en ansökan om att garantifonden (Fondo di garanzia) ska ingripa med avseende på konsumenten av paketresor.
2. I artikel 7 i direktiv 90/314 föreskrivs att den arrangör eller återförsäljare som är part i avtalet skall visa att han, i händelse av obestånd, har tillräcklig säkerhet för återbetalning av erlagda belopp och för hemtransport av konsumenten. I enlighet med tolkningen av denna bestämmelse i gemenskapens rättspraxis innebär bestämmelsen att medlemsstaterna åläggs en skyldighet att nå resultat, vilket inbegriper att den som köper paketresor ska ha rätt till ett effektivt skydd mot de risker som följer av arrangörens obestånd, och framför allt att det ska föreligga rätt till återbetalning av erlagda belopp och hemtransport.
3. Genom artikel 8 i samma direktiv får medlemsstaterna för att skydda konsumenten anta strängare bestämmelser, dock endast om de innebär ett bättre skydd för konsumenten.
4. I förevarande fall har de italienska bestämmelserna i fråga, enligt de upplysningar som lämnats av de nationella myndigheterna under fördragsbrottsförandet, till syfte att säkerställa möjligheten för staten till återbetalning av de belopp som erlagts till konsumenterna och således att tillse att statens intressen tillvaratas snarare än att säkerställa ett bättre skydd för dem som köper paketresor.
5. Kommissionen förstår visserligen Italiens intresse av att säkerställa en god förvaltning av garantifonden, genom att underlätta för garantifonden att kunna kräva återbetalning med avseende på researrangörerna, men anser att en sådan åtgärd genom vilken en slutgiltig frist införs för att inge en ansökan om att garantifonden ska ingripa, innebär att ett villkor införs som skulle kunna frånta konsumenten de rättigheter som den garanteras genom direktiv 90/314.
6. Det är, såsom de italienska myndigheterna gör gällande, riktigt att konsumenten kan inge en egen ansökan till garantifonden om att denna ska ingripa, så snart som konsumenten har kännedom om de omständigheter som riskerar att äventyra att avtalet fullgörs. För att konsumenten ska kunna göra gällande denna rättighet är det emellertid nödvändigt att den har kännedom om omständigheterna i fråga. Om man bortser från de fall där researrangörens obestånd är allmänt känt genom att detta tillkännagjorts genom ett beslut, har konsumenten i de flesta fall inte någon närmare kännedom om arrangörens ekonomiska situation. Det är således normalt att konsumenten i första hand vänder sig till researrangören angående återbetalning av erlagda belopp genom att skicka en skrivelse, eventuellt ett betalningsföreläggande och slutligen en rättslig uppmaning. Härigenom finns det risk för att den tremånadersfrist som anges i artikel 5 i ministerdekret nr 349/1999 har överskridits stort när ansökan inges till garantifonden om att denna ska ingripa, vilket medför att konsumenten fråntas möjligheten att göra gällande rätten till återbetalning av erlagda belopp.